

E D I T U R A S C R I P T U M ®

INIMĂ

NEÎNFRICATĂ

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Captivantă (cu Stasi Eldredge)

Mută munții

Vânătoarea de lei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELDREDGE, JOHN

Inimă neînfrică / John Eldredge. – Oradea: Scriptum, 2016
ISBN 978-606-8712-74-1

INIMĂ NEÎNFRICATĂ

*Descoperă
misterul sufletului
unui bărbat*

JOHN ELDREDGE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Wild at Heart

© 2010 by John Eldredge

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Inimă neînfriată
de John Eldredge

© 2018 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Citatele preluate din alte traduceri sunt notate după cum urmează:
NTR – Noua Traducere a Bibliei; MSG – The Message; NLT – New Living Translation

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-74-1

Tiparul executat în U.E.

*Dedic această carte băieților mei:
Samuel, Blaine și Luke.
Îmi plac inimile voastre de luptători.
Sunteți pe drumul cel bun.*

Cuprins

Mulțumiri

9

Introducere

11

CAPITOLUL 1 – Inima ca o pradă

15

CAPITOLUL 2 – După chipul și asemănarea cui?

35

CAPITOLUL 3 – Întrebarea care îl bântuie pe orice bărbat

55

CAPITOLUL 4: Rana

75

CAPITOLUL 5 – Bătălia pentru inima unui bărbat

93

CAPITOLUL 6 – Vocea tatălui

115

CAPITOLUL 7 – Vindecarea răni
137

CAPITOLUL 8 – Chemarea la luptă
159

CAPITOLUL 9 – O bătălie necesară – strategia
177

CAPITOLUL 10 – O frumoasă ce trebuie salvată
201

CAPITOLUL 11 – O aventură care merită trăită
219

CAPITOLUL 12 – Scrierea capitolului următor
239

Epilog
243

Mulțumiri

Recunoștința mea profundă se îndreaptă spre cei care m-au ajutat să urc acest munte. Ei sunt, fără o ordine anume: Sam, Blaine, Jenny, Aaron, Morgan, Cherie, Julie, Gary, Leigh, Travis, Sealy și Stasi. Brian și Kyle de la Thomas Nelson. Mulțumesc tuturor celor care se roagă pentru mine, de aproape și de departe.

Lui Brent, pentru că m-a învățat mai multe decât oricine altcineva despre ceea ce înseamnă să fii bărbat, și lui Craig, pentru faptul că a ridicat sabia.

Introducere

Știu, aproape că îmi vine să îmi cer iertare. *Dumnezeule mare – chiar mai era nevoie de încă o carte pentru bărbați?* Nu prea. Avem nevoie de altceva. Mă tem că avem nevoie de *îngăduință*.

Îngăduința de a fi ceea ce suntem: bărbați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Permisivitatea de a trăi din adâncul inimii, și nu pe baza unei liste cu lucrurile pe care „trebuie” și s-ar „cuveni” să le facem, lucruri care i-au făcut pe mulți să obosească și să se plictisească.

Majoritatea mesajelor adresate bărbaților eșuează în cele din urmă. Motivul este simplu: ele ignoră ceea ce este mai adânc și mai adevărat în *inima* unui bărbat – pasiunile sale reale – și încearcă doar să îl modeleze prin diverse forme de presiune: „Iată cum trebuie să fiți. Așa se cuvine să fie un bun tată/soț/creștin/credincios.” Fiecare poate să își aleagă una dintre aceste variante. Bărbatul este responsabil, sensibil, disciplinat, credincios, ascultător, îndatoritor etc. Multe dintre acestea sunt calități admirabile, fără îndoială. Am convingerea că purtătorii acestor mesaje sunt bine intenționați. Dar drumul spre iad, după cum știm prea bine, este pavat cu bune intenții. Faptul că mesajele lor constituie un eșec total este deja evident pentru toată lumea.

Nu, bărbații au nevoie de altceva. Au nevoie de o înțelegere profundă a motivelor pentru care tânjesc după aventuri și bătălii și tânjesc să-și găsească Frumoasa – o înțelegere a motivelor pentru care Dumnezeu i-a făcut *tocmai pentru acest scop*. Trebuie să pricepem mai bine de ce doresc femeile ca cineva să lupte pentru ele, să fie atrase

INIMĂ NEÎNFRICATĂ

în aventuri și de ce doresc *ele* să fie Frumoasa care trebuie salvată din castelul captivității. Pentru că așa au fost și ele create de Dumnezeu.

Așa că vă ofer această carte, nu pentru a vă mai da „șapte pași” pentru a fi un creștin mai bun, ci ca pe o expediție într-un „safari” al inimilor pentru recuperarea unei vieți în libertate, plină de pasiune și aventură. Cred că îi va ajuta pe bărbați să își regăsească inimile – și pe femei, de asemenea. Mai mult, le va ajuta pe femei să îi înțeleagă pe bărbații lor și să-i ajute să ducă viața pe care și unii, și alții și-o doresc. Aceasta este rugăciunea mea pentru tine.

ZECE ANI MAI TÂRZIU

Săptămâna trecută, eu și băieții mei – acum tineri în toată firea – am avut un motiv să ne vizităm vechiul cartier și casa în care ei au crescut și și-au petrecut toată copilăria. A fost o experiență remarcabilă.

— Nu pot să cred că obișnuiam să ne jucăm de-a prinselea în curtea aceea, a spus Luke. Este mică.

Curtea din față a fost odinioară un paradis al jocurilor și bătăliilor, acum ea poate fi traversată în câțiva pași mari.

— Nu se poate, a spus Blaine, pășind înăuntru. Aceste scări erau gigantice.

Faimoasele scări de unde săreau direct jos, în brațele mele.

— Nu-mi vine să cred cât de mici par toate.

Și tu ai avut experiențe similare – locuri și oameni care odinioară aveau o aură mitică își pierd grandoarea odată ce ne întoarcem la ei mai târziu în timp, într-o stare de spirit diferită.

Mă temeam că așa se va întâmpla și când am redeschis paginile acestei cărți.

Au trecut zece ani de când am scris *Inimă neînfricată*. S-au întâmplat multe de atunci. Băieții mei sunt acum plecați la facultate. Ridurile de pe față mi s-au adâncit. Am consiliat mulți bărbați în acest timp. Am mai căpătat câteva cicatrice. Încă mai cred ceea ce am scris? Se va dovedi că am avut dreptate în acești zece ani grei de când am așternut aceste gânduri pe hârtie?

Răspunsul este da – mai mult decât da.

INTRODUCERE

De fapt, este *mai adevărat*, dacă poate fi spus așa, cu mult mai adevărat decât ceea ce știam când eram tânăr. Are o nuanță universală și eternă. Dumnezeu era acolo atunci, și El este încă.

Isus ne-a dat un test simplu și frumos al tuturor lucrurilor atunci când a spus, aproape nonșalant: „Îi veți cunoaște după roadele lor“ (Matei 7:16). Un test direct la obiect. Îl poți folosi pentru a evalua o biserică, mișcare, om sau națiune. Care este roada? Ce lasă în urmă? Mi-am dat seama că acesta este un test rapid și revelator.

Și spun cu smerenie că roada acestei cărțicle a fost ceva ce n-am mai văzut vreodată. Cu totul fenomenală. A vindecat viețile prizonierilor din Columbia, a eliberat inimile preoților catolici din Slovacia. A ajuns pe holurile Congresului și, în adăposturile pentru oamenii străzii, a restaurat familii în Australia, a lansat o mișcare pentru libertate și răscumpărare în rândul bărbaților din întreaga lume. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Vino și convinge-te singur.

Am încercat să includ în a zecea ediție aniversară a cărții lecțiile pe care le-am învățat de la lansarea materialului, să încerc să clarific problemele care au cauzat confuzie și, cel mai important, am adăugat și ghidul practic care îi ajută pe bărbați să înțeleagă promisiunea acestei cărți. Vei dori să afli și că am scris un Manual de Teren care să acompanieze cartea, un caiet de lucru care va aprofunda și îți va asigura experiența cu Dumnezeu aici. Le-a fost de ajutor multor bărbați. Am creat și o serie DVD pe care bărbații au folosit-o în mici „grupuri de frați“ cu rezultate extraordinare.

Fie ca Dumnezeu să te găsească printre paginile acestei cărți și să te restaureze în calitate de om al Său.

John Eldredge
Colorado, 2010

Nu criticul contează, nu cel care îți arată cum poate să se împiedice un bărbat puternic sau care sunt lucrurile unde făptuitorul ar fi putut să lucreze mai bine. Meritul aparține omului care coboară în arenă, a cărui față este plină de praf, de transpirație și sânge, care se luptă cu curaj... care cunoaște marile entuziasme, marile dăruiri, cel care se consumă pe sine pentru o cauză demnă, care cunoaște cel mai bine biruința finală și care, în cazul cel mai rău, dacă nu reușește, cel puțin eșuează pentru că și-a asumat riscuri mari, astfel încât locul lui nu va fi niciodată alături de sufletele reci și sperioase care n-au cunoscut vreodată victoria sau înfrângerea.

—TEDDY ROOSEVELT

*Împărăția cerurilor se ia cu năvală
și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.*

—MATEI 11:12

CAPITOLUL 1

Inima ca o pradă

Inima unui om este ca o apă adâncă.

—PROVERBE 20:5

Viața spirituală nu trebuie trăită la periferie. Ea este mereu un ținut de graniță și cei care o trăim trebuie să acceptăm și chiar să ne bucurăm de faptul că ea rămâne neîmblânzită.

—HOWARD MACEY

*Unde începe vestul vreau să călăresc cu bidivii
Nu pot să văd în ochi garduri și frânghii
Nu mă îngrădiți!*

—COLE PORTER

In sfârșit, iată-mă înconjurat de sălbăticie. Vântul ce suflă prin vârfurile pinilor din spatele meu vuiște asemenea oceanului. Valurile pornesc din marea albastru de deasupra, spărgându-se pe creasta muntelui pe care am urcat, undeva în șirul muntos Sawatch din centrul statului Colorado. Sub mine se întinde o priveliște asemenea unei mări de tufșuri, zeci de kilometri la nesfârșit, netulburată de vreo prezență. În reprezentarea celebră a lui Zane Grey, peisajul acesta are culoare vineție, dar aproape tot anul el este de fapt de un gri argintiu. În ținutul acesta poți călări zile la rând fără să întâlnești țipenie de om. Astăzi am făcut o expediție pe jos. Deși soarele strălucește și după-amiaza aici, la mijlocul continentului, aerul nu se încălzește mai mult de zece grade, iar sudoarea escaladării versantului îmi dă acum fiori reci. Este sfârșit de octombrie, iarna e aproape. În depărtare, la vreo cincizeci de kilometri spre sud-sudvest, munții San Juan sunt deja acoperiți cu zăpadă.

În haine îmi stăruie parfumul de salvie înmiresmată, curățindu-mi mintea cu fiecare respirație adâncă – aerul fiind destul de rarefiat la aproape trei mii de metri. Mă văd obligat să mă odihnesc din nou, deși știu că fiecare pauză mărește distanța dintre mine și ținta spre care mă îndrept. Cu toate acestea, avantajul a fost întotdeauna de partea sa. Deși urmele găsite azi dimineață erau proaspete – de abia câteva ore – aceasta nu-mi oferă nicio certitudine. Un mascul de elan poate parcurge cu ușurință în acest răstimp kilometri de ținut sălbatic, mai ales dacă este rănit sau încearcă să scape de urmăritori.

Wapiti, după cum îl numeau indienii, este una dintre creaturile cel

INIMĂ NEÎNFRICATĂ

mai *greu de găsit* sub paralela patruzeci și opt. Ei sunt regii fantomatici ai ținuturilor înalte, mai circumspecți și mai vigilenți decât căprioarele, ceea ce îi face mai greu de urmărit. Trăiesc la mari înălțimi și într-o singură zi pot străbate distanțe uriașe. În mod particular, se pare că acești masculi posedă un al șaselea simț cu care percep prezența umană. Mă apropiasem de câteva ori, dar în clipa următoare animalul dispărea, topindu-se fără niciun zgomot în pălcurile de plop de munte, atât de dese, încât ai fi crezut că nici măcar un iepure n-ar putea trece pe acolo.

Nu a fost întotdeauna așa. Timp de secole, elanii au trăit în prerie, în libertate, păscând în turme impresionante ierburile bogate. În primăvara lui 1805, Meriwether Lewis descria trecerea unor turme de mii de exemplare migrând, în timp ce el însuși căuta o trecătoare spre nord-vest. Adesea, cei mai curajoși se apropiiau atât de mult, încât puteau să arunce în ei cu bețe, ca și când nu ar fi fost decât niște bucolice vaci de lapte adunate pe mijlocul drumului. Dar, spre sfârșitul secolului, expansiunea spre vest îi împinsese pe elani până departe spre culmile Munților Stâncoși. Acum, aparițiile lor sunt sporadice, elanii ascunzându-se prin păduri asemenea haiducilor, până când căderile de zăpadă îi obligă să coboare pentru iernat. Dacă îi căutăm acum, o facem respectând condițiile pe care ei le impun, manifestându-se ca umbre nebănuite dincolo de limitele civilizației.

Acesta este motivul pentru care am venit aici.

Iată de ce mai rămân, lăsând bătrânul mascul să se facă nevăzut. Știți, vânătoreea mea are foarte puțin de a face cu elanii. Știam asta de la bun început. Altceva caut eu, de fapt, aici, în sălbăticie. Caut o pradă încă și mai greu de prins... ceva care însă nu poate fi atins fără ajutorul sălbăticiei.

Îmi caut inima.

O INIMĂ NEÎMBLÂNZITĂ

Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ nici un copăcel de câmp și nici o iarbă de

pe câmp nu încolțea: fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era nici un om care să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului. Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise (Geneza 2:4-8).

Eva a fost creată în frumusețea luxuriantă a grădinii Paradisului. Dar Adam, dacă îți aduci aminte, a fost creat în afara grădinii, în sălbăticie. În consemnarea începuturilor noastre, al doilea capitol din Geneza ne spune clar: bărbatul a fost creat în sălbăticie, de partea neîmblânzită a creației. Abia după aceea este adus în Eden. Și de atunci, băieții nu se simt niciodată confortabil când sunt îngrădiți, iar bărbații simt o dorință nestăvilită de a explora. Tânjim să ne întoarcem. Este momentul în care majoritatea bărbaților revin la viață. Cum a spus John Muir: când un bărbat urcă în munți, el vine de fapt acasă. Miezul inimii bărbatului nu este domesticit, și *asta e bine*. „Nu mă simt viu într-un birou“, era expresia dintr-o reclamă Northface. „Nu mă simt viu într-un taxi. Nu mă simt viu pe trotuar.“ Amin, vă zic! Concluzia? „Explorați fără încetare.“

Genul masculin nu are nevoie de prea multe încurajări. Aceste lucruri vin de la sine, ca și dragostea innăscută pentru hărți. În 1260, Marco Polo se îndrepta spre China, iar în 1967, pe când eu aveam șapte ani, împreună cu prietenul meu Danny Wilson, am încercat să săpăm o groapă în curtea din spatele casei noastre drept până în centrul pământului. Când am ajuns pe la vreo patru metri adâncime, am renunțat, dar chiar și așa am creat până la urmă o cetate pe cîste. Celebra traversare a munților Alpi de către Hannibal este similară aceluși moment din viața fiecărui băiat când, traversând pentru prima oară singur strada, intră în familia marilor exploratori. Scott și Amundsen s-au luptat pentru cucerirea Polului Nord, iar vara trecută, când le-am dat băieților mei ceva mărunțiș, lăsându-i apoi să meargă cu bicicletele până la magazin să-și ia un suc, ai fi zis că le-am dat ordin de plecare în căutarea Ecuatorului. Magellan a pornit spre vest,

în jurul Americii de Sud – în pofida avertismentelor tuturor cum că el și echipajul lui vor cădea de la marginile pământului în gol – iar Huck Finn pornește în jos pe Mississippi, ignorând amenințări similare. Powell a coborât pe râul Colorado, spre Marele Canion, cu toate că – de fapt *pentru că* – nimeni nu mai făcuse acest lucru înainte și toți spuneau că este imposibil.

Așa că, împreună cu băieții, am adăstat pe malurile râului Snake (șarpe) în primăvara lui '98, sperând că pornirea aceea atavică se va estompa. Zăpada care se topea era mai înaltă în acel an, neobișnuit de mare, iar râul ieșise din matcă, urcând printre copacii de pe ambele maluri. În mijlocul râului, care spre sfârșitul verii este limpede ca oglinda și care în ziua aceea arăta ca laptele cu cacao, curgeau buștenii cu crengile mai mari decât o mașină și câte și mai câte. Umflat, noroios și iute, râul Snake părea inaccesibil. Nu mai era nimeni care să se aventureze cu canoele pe apă. Am uitat să spun că ploua cu găleata! Dar noi aveam canoe nou-nouțe și țineam deja vâslele în mână și, evident că nu mai coborâsem niciodată pe râul Snake într-o canoe. De fapt, nu mai coborâserăm pe niciun râu în viața noastră, da' ce mai conta. Ne-am aruncat în apă și am pornit spre necunoscut, avântându-ne aidoma lui Livingstone care a pătruns în interiorul Africii fără să știe ce îl așteaptă.

Aventura, cu primejdiile și sălbăticia ei, reprezintă o dorință spirituală adânc înscrisă în sufletul bărbătesc. Inima bărbatului tânjește după un loc în care nimic nu este prefabricat, modulat, fără grăsimi, închis ermetic, închiriat, online sau gata de pus în cuptorul cu microunde; un loc în care nu există termene-limită, telefoane celulare sau întâlniri de afaceri, un loc unde mai poate respira sufletul. Un loc unde, în cele din urmă, spațiul din jurul nostru este identic cu spațiul inimii noastre. Să ne gândim la eroii din textele biblice: Moise nu se întâlnește cu Dumnezeu la magazinul universal. El Îl găsește (sau este găsit) undeva prin deșertul Sinai, departe de viața confortabilă pe care o ducea în Egipt. Același lucru este valabil și în cazul lui Iaboc, în Mesopotamia. Unde s-a dus Ilie pentru a-și reface forțele? În sălbăcie. La fel a făcut și Ioan Botezătorul, la fel, vărul lui, Isus – care este *condus de către Duhul* în sălbăcie.

Indiferent ce altceva ar fi căutat pe acele meleaguri, ei se aflau și în